

Arrest

nr. 136 842 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordiger van Felipe LUKOKI GARCIA, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister houdende het bevel tot terugbrenging van 1 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2014 wordt aan de verzoekende partij het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde,

wordt aan De Heer (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de persoon die verklaart te heten L. G., F. (...), (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijkte verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 01.09.2014

Betrokkene arriveerde samen met zijn broer, G. B. P. (xxxxxxx) en zus, G. R. M. (...) (xxxxxxx) op 19/04/2013 in België. Ze dienden allemaal samen op 23/04/2013 een asielaanvraag in.

Betrokkene en zijn zus kregen een voogd toegewezen. De broer werd na een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij meerderjarig verklaard. Op 27/06/2014 werd er voor betrokkene zelf en voor zijn zus een afstand gedaan van de asielaanvraag, terwijl deze van zijn broer bleef lopen.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 07/07/2014 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 18/08/2014.

Tijdens dit verhoor verklaart betrokkene naar België te zijn gekomen omdat zijn oom, Isac, had deelgenomen aan een manifestatie. Hierdoor zouden zijn ouders in de problemen zijn gekomen. Ze werden op een dag meegenomen door de politie. Zijn twee oudere broers, die probeerden tussen te komen tijdens de aanhouding van zijn ouders, werden enkele dagen later ook door de politie opgepakt en meegenomen. Een vriend van de familie, J.(...), kwam betrokkene, zijn oudere broer en jongere zus halen en nam hen mee naar zijn huis in Luanda, alwaar ze ongeveer 4 maanden zouden verbleven hebben. Nadat alles in gereedheid was gebracht voor hun vertrek, bracht J.(...) hen naar België.

De voogd legt volgende documenten voor bij de aanvraag: een kopie van de Cédula Pessoal (afgegeven op 22/09/2010); een schoolrapport OKAN te Eeklo, een schoolinschrijving OKAN te Eeklo, een inschrijving voor een zomercursus Nederlands en enkele steunbrieven/emails van vrienden.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Angola.

Vooreerst stelt onze dienst vast dat betrokkene zich baseert op identiek dezelfde motieven als deze van zijn broer, G. B. P. (ov-nr xxxxxxxx), die op 28/07/2014 een negatieve beslissing kreeg van het CGVS (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus). Met betrekking tot de verklaringen van deze laatste oordeelde het CGVS dat deze vaag, ongeloofwaardig en niet coherent waren. Op 01/08/2014 werd de broer in het bezit gesteld van een bijlage 13 quinquies (bevel om het grondgebied te verlaten). Onze dienst stelde vast dat betrokkene tijdens zijn verhoor op bureau MINTEH dd. 18/08/2014 erg aan de oppervlakte bleef en dat hij zeer weinig details kon geven over de feiten die zich afspeelden in Angola. Gezien de jonge leeftijd van betrokkene kan men wel aannemen dat hij niet op de hoogte is van alle exacte details. Dit is echter geen vergoelijking voor zijn onwetendheid betreffende een aantal essentiële zaken, zoals daar zijn: de leeftijd van zijn broers, het telefoonnummer van zijn ouders, de verblijfplaats van J.(...), de man waar hij 4 maanden bij verbleef en die hen tot België bracht.

Verder zijn er hoegenaamd geen objectieve, noch concrete bewijzen die het verhaal van betrokkene kunnen ondersteunen of bevestigen. Het is in de eerste plaats toch aan de voogd en aan betrokkene zelf (die toch een aanvraag tot machtiging van een verblijf hebben ingediend) om minstens een begin van bewijs aan te brengen dat een hereniging met de familie en/of een terugkeer naar het land van herkomst geen duurzame oplossing kan uitmaken. Artikel 479 van de Programmawet Dienst Voogdij van 24 december 2002 stelt immers dat het aan de verzoekende partij is om alle passende maatregelen te nemen om familieleden van de minderjarige op te sporen. De bewijslast ligt derhalve bij de minderjarige zelf en zijn voogd. De DVZ stelt vast dat dergelijke opsporingen tot op heden niet werden uitgevoerd. Het kan redelijkerwijs niet de bedoeling zijn dat de DVZ een verblijfsdocument moet afleveren op grand van de loutere verklaring dat de ouders verdwenen zijn en dat er niemand meer is in Angola die voor hem kan zorgen. Zeker wanneer de verklaringen dusdanig vaag en incoherent zijn dat het de nodige opzoekingen in het land van oorsprong belemmert.

In dit kader stellen wij ook vast dat de verklaring als zou betrokkene over geen enkel contactgegeven meer beschikken in Angola bevreemdend zonet ongeloofwaardig te noemen is. Rekening houdend met de jeugdige leeftijd van betrokkene en het feit dat hij als alleenstaande minderjarige, samen met zijn oudere broer en jongere zus, in een ver Europees land verblijft, kan men redelijkerwijs verwachten dat de mogelijkheid om in contact te blijven met mensen in zijn thuisland van essentieel belang is.

De documenten die betrokkene voorlegt zijn niet van die aard dat ze deze beslissing in de positieve zin kunnen ombuigen. Dat betrokkene hier regelmatig naar school gaat, zijn studieresultaten en gedrag prima zijn en hij zekere kansen heeft op een goede integratie in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Met betrekking tot zijn Cédula Pessoal merken wij op dat de Cédula's van zowel betrokkene als deze van zijn broer en zus allen werden uitgegeven in 2010, dus vrij recentelijk en allemaal op dezelfde datum. Een vreemd gegeven waarvoor betrokkene zelf geen aannemelijke reden kan geven. Bovendien zou betrokkene volgens deze Cédula's slechts 8 maanden schelen met zijn broer, Pedro. Voor deze laatste werd na leeftijdsbeslissing door de Dienst Voogdij de leeftijd aangepast. Voorgaande doet vermoeden dat het document derhalve niet authentiek is ofwel niet aan betrokkene toebehoort.

Tenslotte verklaart betrokkene expliciet tijdens zijn verhoor dat hij tot 2010 naar de explicacao.soort van privé- onderwijs, ging, maar dat dit werd stopgezet wegens geen geld, dat ze het erg moeilijk hadden in Angola en dat hij bovendien niet het gevoel heeft dat hij in Angola alle mogelijkheden zou hebben die hij hier in België wel heeft. Deze verklaringen doen vermoeden dat de reden voor de komst naar en het verblijf in België eerder van economische aard zijn en met het oog op betere toekomstperspectieven. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

Uit al hetgeen hier vooraf gaat kan men stellen dat er niet op een aannemelijke wijze wordt bewezen dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld, namelijk een noodzakelijk verblijf in België. Conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop (desgevallend samen met zijn meerderjarige broer en minderjarige zus) alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programmas van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij meent dat verzoekende partij het rechtens vereiste belang ontbeert nu een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen voordeel kan opleveren. Immers zou zij zich nog steeds in een illegale verblijfssituatie bevinden zodat de gemachtigde een bevel zou moeten afleveren dat conform artikel 118 van het vreemdelingenbesluit wordt omgezet in een bevel tot terugbrenging. Nu geen schending van enige hogere rechtsnorm wordt aangehaald, kan de vernietiging haar geen nut opleveren.

2.2. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat men voor verzoekende partij een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet en dat de voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het “*hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen*” van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en verzoekende partij in het kader van de uiteenzetting van haar middelen precies uiteenzet dat de terugkeer naar Angola niet kan worden beschouwd als een duurzame oplossing in haren hoofde, moet de grond van de zaak worden onderzocht en kan de exceptie niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekende partij geweigerd omdat volgens de verwerende partij de duurzame oplossing niet in België ligt, maar in haar land van herkomst alwaar zij zich kan herenigen met haar familie.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij motiveert haar beslissing onder andere als volgt:

“(..).”

II.1.4. Vooreerst hekelt verwerende partij de zogenaamde onwetendheid van de broer van verzoekende partij betreffende een aantal essentiële zaken.

Verwerende partij vindt het bevreemdend dat de broer van verzoekende partij de leeftijd van zijn boers, het telefoonnummer van zijn ouders, noch de verblijfplaats van J.(...) kan benoemen.

Zoals verwerende partij zelf stelt in de thans bestreden beslissing kan er gezien de jonge leeftijd wel aangenomen worden dat verzoekende partij niet op de hoogte is van alle exacte details. Zo kan niet verweten worden aan de verzoekende partij dat zij de exacte geboortedata van haar broers niet kent. Zij heeft de leeftijden van haar broers wel getracht te situeren. Zo kon zij aangeven wie de oudste was en hoeveel jaar er tussen de broers zit.

Cfr. Gehoorverslag, p.6:

‘Geboortedata ken ik niet, er zit altijd ongeveer een jaar tussen bij ons. S. was de oudste, dan kwam M. en dan komt P..’

Het is niet omdat verzoekende partij niet de exacte geboortedata kan opsommen, zij ongeloofwaardig zou zijn.

Verder kan het niet verweten worden aan verzoekende partij dat zij het telefoonnummer niet weet van haar ouders, daar zij zelf ook geen GSM had (Cfr. Gehoorverslag p. 6).

Met betrekking tot de verblijfplaats van J.(...) heeft verzoekende partij ook duidelijk aangegeven tijdens het gehoorverslag (Cfr. gehoorverslag broer, p. 11) dat zij niet wist waar deze was daar zij vier maanden binnen moesten blijven. Verzoekende partij verbleef immers ondergedoken bij J.(...) en zij mochten niet naar buiten komen om de familie van J.(...) niet in gevaar te brengen.

De zogenaamde onwetendheden van verzoekende partij kunnen dan ook niet aan haar verweten worden. Verwerende partij gaat hier onredelijk te werk.

II.1.5. Verder stelt verwerende partij dat het aan verzoekende partij en haar voogd is om minstens een begin van bewijs aan te brengen dat een hereniging met de familie en/of een terugkeer naar het land van herkomst geen duurzame oplossing kan uitmaken. En dat het aan verzoekende partij en de voogd is om alle passende maatregelen te nemen om familieleden van de minderjarige op te sporen.

Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing vast dat dergelijke opsporingen tot op heden niet werden uitgevoerd.

Nochtans heeft de voogd samen met de sociale assistente wel degelijk contact opgenomen met de dienst Tracing van het Rode Kruis dd. 27 mei 2014 – dus voor het nemen van de thans bestreden beslissing.

Zij mochten het volgende antwoord ontvangen (Cf. Stuk 3):

'Beste,

Het is inderdaad zo dat er momenteel geen opsporingen via het Rode Kruis mogelijk zijn in Angola. U mag ons in de toekomst steeds contacteren om na te vragen of de situatie veranderd is.

Vriendelijke groeten,

Khadja

Dienst Tracing'

De nodige stappen werden wel degelijk ondernomen, doch een opsporing is op heden niet mogelijk.

Het is al te gemakkelijk van verwerende partij om de volledige bewijslast af te schuiven op verzoekende partij. Er mag van verwerende partij redelijkerwijze ook wel een begin van medewerking verwacht worden, bovendien heeft verwerende partij mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij niet weet waar haar ouders zich bevinden, de voogd en de sociale assistente van verzoekende partij hebben tevergeefs contact opgenomen met de dienst Tracing. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij alles heeft gedaan binnen haar mogelijkheden om haar ouders op te sporen. Het is thans aan verwerende partij om aan te tonen dat verzoekende partij niet alles zou hebben gedaan om dit te achterhalen.

Het is dus allerminst zeker dat een duurzame oplossing voor verzoekende partij zou zijn om zo spoedig mogelijk terugkeren naar het land van herkomst is, daar zij geen zekerheid heeft over de verblijfplaats van haar ouders.

II.1.6. Verzoekende partij wenst dan ook te verwijzen naar artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet:

"Art. 61/18. [1 Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om : - hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is; - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.]1"

Aangezien op heden niet is aangetoond dat een duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst is alwaar zij kan herenigd worden met haar familie, meent verzoekende partij dat in casu toepassing kan gemaakt worden van artikel 61/18, eerste lid, tweede streepje, Vreemdelingenwet. Een duurzame oplossing is immers niet bepaald.

II.1.7. De bestreden beslissing is dus in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met haar jonge leeftijd, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van alle exacte details. De verzoekende partij meent tevens dat de onwetendheden van haar broer haar niet kunnen verweten worden en zij maakt gewag van een onredelijke werkwijze van de gemachtigde van de Minister. Voorts voert de verzoekende partij aan dat een opsporing in Angola op heden niet mogelijk is, terwijl zij van oordeel is dat de volledige bewijslast niet op haar kan worden afgeschoven.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(..)."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd opgemerkt dat de

bewijslast in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet rust op de minderjarige vreemdeling en diens voogd, ten einde aan te tonen dat de duurzame oplossing zou bestaan in een machtiging tot verblijf in België.

In casu werd door de gemachtigde van de Minister evenwel vastgesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er voor de verzoekende partij geen mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst, waarbij inzonderheid gewezen wordt op het feit dat de motieven van de verzoekende partij en haar meerderjarige broer oppervlakkig en vaag zijn en bovendien zeer weinig details bevatten.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat van haar -gelet op haar jonge leeftijd- niet kan verwacht worden dat zij alle exacte details zou kennen van de gebeurtenissen in het land van herkomst en de reden waarom zij naar België is gekomen, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister zulks uitdrukkelijk als volgt beaamt in de bestreden beslissing:

“Gezien de jonge leeftijd van betrokkene kan men wel aannemen dat hij niet op de hoogte is van alle exacte details.”

De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde evenwel geenszins kennelijk onredelijk dat de jonge leeftijd geenszins een vergoelijking kan zijn voor de onwetendheid nopens een aantal essentiële zaken, zoals daar zijn: de leeftijd van zijn broers, het telefoonnummer van zijn ouders, de verblijfplaats van J.(...), de man waar hij 4 maanden bij verbleef en die hen tot België bracht.

Verweerder verduidelijkt dat van een 14-jarige inderdaad redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze de leeftijd van diens broers kan opnoemen, alsook een telefoonnummer van diens ouders of minstens de verblijfplaats alwaar hij 4 maanden heeft verbleven alvorens naar België te komen.

Bovendien stelde de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vast dat het relaas van de verzoekende partij en haar broer niet ondersteund wordt door objectieve en concrete bewijzen.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat van de verzoekende partij evenmin kan worden verwacht dat zij nadere details zou kunnen verschaffen nopens de gebeurtenissen in het land van herkomst, dient aldus te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister niet kennelijk onredelijk oordeelde dat het redelijkerwijs niet de bedoeling kan zijn dat een verblijfsdocument zou moeten worden afgeleverd op grond van de loutere verklaring dat de ouders verdwenen zijn en dat er niemand meer is in Angola die voor hen kan zorgen.

De verzoekende partij verwijst nog naar het feit dat de dienst Tracing van het Rode Kruis op 27.05.2014 meldde dat er momenteel geen opsporingen via het Rode Kruis mogelijk zijn in Angola, doch verweerder laat gelden dat hieruit allerm minst kan worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om minstens een begin van bewijs voor te leggen dat er niemand meer is in het herkomstland die kan instaan voor de adequate zorg en opvang van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat het Rode Kruis geen opsporingen uitvoert in Angola, impliceert geenszins dat er geen andere mogelijkheden zouden bestaan om aan te tonen of er in het land van herkomst al dan niet nog mogelijkheden voor opvang zijn. De verzoekende partij faalt in casu in de op haar rustende bewijslast.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat er in het land van herkomst geen opvangmogelijkheden meer zijn en bovendien werd vastgesteld dat de reden voor de komst naar België kennelijk eerder van economische aard zijn, met het oog op betere toekomstperspectieven, heeft de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins onredelijk besloten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat een verblijfsdocument diende te worden afgegeven, omdat de duurzame oplossing niet bepaald zou zijn. Verweerder laat gelden dat de houding van de verzoekende partij, met name door vage en ongestaafde verklaringen voor te leggen, zonder enig beging van bewijs, uiteraard niet beloond kan worden door het verschaffen van een verblijfsdocument, doordat zij het op deze wijze onmogelijk maakt om met absolute zekerheid de opvangmogelijkheden in het land van herkomst te achterhalen.

Terwijl uit de stukken van het dossier door de gemachtigde van de Minister werd vastgesteld dat de verzoekende partij kennelijk enkel met het oog op betere toekomstperspectieven naar België is

gekomen, doch niet om de reden dat er in het land van herkomst geen opvang en zorg meer mogelijk zou zijn.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Minister terecht besliste om aan de verzoekende partij haar voogd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) te betekenen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Verzoekende partij betoogt ondermeer dat – in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt – zij wel degelijk stappen heeft ondernomen via de dienst Tracing om haar familie op te sporen doch dat dit geen resultaat gaf – en dat het al te gemakkelijk is van de verwerende partij om de volledige bewijslast dienaangaande op haar schouders te laten rusten nu er van verwerende partij zelf mag verwacht worden dat zij haar medewerking verleent, temeer zij gemakkelijker toegang heeft tot bepaalde documenten. Alleszins kan niet gesteld worden dat de duurzame oplossing erin bestaat terug te keren naar het land van herkomst, daar er geen zekerheid is over de verblijfplaats van de ouders.

3.5. Artikel 61/14, 2° omschrijft het begrip "duurzame oplossing" als volgt:

"- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet."

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet luidt:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

3.6. Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;

- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang

zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

3.7. De Raad wijst er op dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven m.b.t. artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel (heeft) het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”*

Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding”*.

3.8. Uit het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een terugkeer naar het land van herkomst voorop stelt samen met haar meerderjarige broer en minderjarige zus, kan worden afgeleid dat de gemachtigde van oordeel is dat *in casu* artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Uit artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de vreemdelingenwet blijkt dat de duurzame oplossing kan bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging, hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. De wet voorziet zodoende uitdrukkelijk dat er in het kader van het bepalen van de duurzame oplossing voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling garanties moeten zijn van opvang en verzorging in het land van herkomst. Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat dergelijk onderzoek is gebeurd zodat de verzoekende partij terecht aangeeft dat niet blijkt dat er *in casu* sprake kan zijn van een duurzame oplossing die bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij en haar broer en zus vaag zijn en er geen concrete bewijzen zijn die het verhaal van haarzelf en haar broer en zus ondersteunen. Voorts wordt gesteld dat de bewijslast in de eerste plaats bij de voogd en de minderjarige zelf ligt en dat er geen opsporingen zijn uitgevoerd. Er wordt voorts aangegeven dat het niet geloofwaardig is dat zij geen enkel contactgegeven meer zouden hebben met mensen in hun thuisland, dat getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de cédula en dat uit de verklaringen kan opgemaakt worden dat de echte reden van de komst naar België economisch van aard is. De gemachtigde meent dat hieruit blijkt dat niet wordt bewezen dat er geen enkele mogelijkheid meer is op opvang in het thuisland.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt aldus dat aangegeven wordt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond of bewezen dat opvang door haar familie in het thuisland niet mogelijk zou

zijn. Dergelijk oordeel houdt echter in dat de gemachtigde de plicht die op hem rust krachtens de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet afwentelt op de aanvrager.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat het, krachtens artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002, aan de voogd toekomt alle passende maatregelen te treffen om de familieleden van de minderjarige vreemdeling op te sporen.

De voogd is er inderdaad toe gehouden om bij te dragen tot het vinden van een duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige. Het “*bepalen*” van wat een duurzame oplossing is in een individuele situatie komt echter enkel toe aan de gemachtigde, zoals duidelijk blijkt uit de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16, § 1 van de vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde die bevoegd is om te beslissen over de duurzame oplossing voor de individuele situatie van de betrokken minderjarige vreemdeling.

Daargelaten de vraag of *in casu* de voogd heeft verzaakt aan haar taak om alle passende maatregelen te treffen om familieleden op te sporen, nu blijkt dat wel degelijk contact werd opgenomen met de dienst Tracing van het Rode Kruis, merkt de Raad op dat het eventuele gegeven dat de voogd in gebreke is gebleven om deze taak te vervullen geen afbreuk doet aan de vergewisplicht die de gemachtigde heeft bij het bepalen van een duurzame oplossing.

De Raad benadrukt dat artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje van de vreemdelingenwet duidelijk is in die zin dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts een duurzame oplossing kan zijn, wanneer tevens garanties aanwezig zijn op adequate opvang en verzorging door de ouders of andere volwassenen. Het komt voorts aan de gemachtigde toe om de duurzame oplossing te bepalen en wanneer hij de terugkeer naar het land van herkomst voorop stelt als duurzame oplossing komt het dan ook aan hem toe om er zich van te vergewissen dat garanties op adequate opvang en verzorging voorhanden zijn alvorens een beslissing te nemen. Het feit dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond of bewezen dat opvang door haar familie niet mogelijk zou zijn, kan in dit verband dan ook niet volstaan om te besluiten dat de wettelijk vereiste garanties aanwezig zijn. Overeenkomstig artikel 61/17 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 61/14 van de vreemdelingenwet is het immers aan de gemachtigde, indien hij meent dat de duurzame oplossing zich in het land van herkomst situeert, om aan te tonen dat deze familieleden verzoekende partij een adequate opvang en verzorging willen en kunnen bieden. Dit des te meer nu in de aanvraag werd aangegeven dat de minderjarige geen contact meer heeft en niet weet waar zijn ouders zich bevinden. De verwerende partij mag dienaangaande in de bestreden beslissing dan wel oordelen dat dit loutere verklaringen betreffen die niet bewezen zijn, maar dat doet nog geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er garanties zijn dat voormelde familieleden de minderjarige, ook effectief een adequate opvang en verzorging zullen bieden.

In dit verband kan eveneens gewezen worden op artikel 74/16 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:
1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;
2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;
3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Uit deze bepaling blijkt zodoende uitdrukkelijk dat op de gemachtigde de plicht rust, wanneer een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd, zich ervan vergewist te hebben dat de minderjarige die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst.

Gelet op de voormelde artikelen 61/14, 2°, tweede streepje en 74/16, § 2 van de vreemdelingenwet volstaat het derhalve niet om louter te stellen dat het feit dat de (voogd van de) minderjarige niet zou bewezen of aangetoond hebben dat opvang niet mogelijk is.

Het gebrek aan informatievergaring klemmt des te meer nu, ondanks de vage verklaringen van de verzoekende partij, er wel degelijk (identiteits)documenten - cédula - werden voorgelegd zodat de gemachtigde op basis van dit stuk toch geacht mag worden een aanknopingspunt te hebben om nadere inlichtingen te verkrijgen aangaande de thuissituatie. Er werd evenwel geen enkele poging dienaangaande ondernomen.

De vrijblijvende verwijzing voorts in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van organisaties zoals de IOM, Caritas en Fedasil, kan evenmin worden beschouwd als een daadwerkelijke garantie op adequate opvang en verzorging in het thuisland door niet-gouvernementele organisaties, die rekening houdt met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid.

3.9. De materiële motiveringsplicht vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen. De bestreden beslissing mist dan ook een deugdelijke materiële grondslag. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de hoger genoemde bepalingen van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging van 2 september 2014, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER